

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἐνδέκατος

Συνδρομή ἰτήσια: Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. - Αἱ συνδρομαὶ ἤρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰτήσια: - Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6

8 Φεβρουαρίου 1881

Ἐκ τοῦ ἔργου ἐν Λειψία ἐκδοθέντος συγγράμματος τοῦ διδάκτορος κ. Schliemann περὶ τῶν ἐν Τροίᾳ ἀνασκαφῶν αὐτοῦ, οὐτίνως ἐγκαίρως ἐμνημόνευσεν ἡ Ἐστία, ἀποσπῶμεν τὴν κατωτέρω ἐκτενῆ καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαν αὐτοβιογραφίαν τοῦ διαστήμου ἀρχαιοδίφου, ἣν μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως, πιστεύομεν, θέλουσι διεξέλθει οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἐστίας, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ λεπτομερεῖς καὶ λίαν περιέργους περιπετείας τοῦ βίου τοῦ ἐρευνητοῦ τῆς Τροίας καὶ τῶν Μυκηνῶν, καὶ ἣν ἔτι μᾶλλον τερπνὴν καθίστῃ ἡ χάρις καὶ ἡ ἀφέλεια τῆς διηγήσεως.

Τὸ πολυτελέστατον τοῦτο σύγγραμμα ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐν Λειψία γνωστοῦ ἐκδότου F. A. Brockhaus, εὐρίσκειται δὲ παρὰ τῷ κ. Βίλμπεργκ καὶ τιμᾶται δραχμῶν 75.

Σ. τ. Δ.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΑΙΕΜΑΝ

Αὐτοβιογραφία.

Ἀρχόμενος τῆς ἐξιστορήσεως τοῦ βίου μου, προλέγω ὅτι δὲν πράττω τοῦτο ἐκ ματαιοδοξίας ὀρμώμενος, ἀλλὰ μᾶλλον ὅπως καταδείξω ὅτι ἄπασαι αἱ ἐργασίαι τῆς ὀφειτέρας ἡλικίας μου εἶχον ὡς ἀφορμὴν καὶ ἦσαν ἀναγκαῖα συνέπειαι τῶν ἐντυπώσεων τῆς παιδικῆς. Ἡ δίελλα καὶ τὸ πτύον, ἵνα εἶπω οὕτως, ἄτινα εἰργάσθησαν διὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Τροίας καὶ τοὺς τάφους τῶν βασιλέων τῶν Μυκηνῶν, ἐσφυρηλατήθησαν καὶ ὀξύνθησαν ἐν τοῖς μικροῖς γερμανικοῖς χωρίοις, ἐν οἷς διήγαγον ἑπτὰ ἔτη τῆς πρώτης μου νεανικῆς ἡλικίας. Δὲν μοὶ φαίνεται δὲ καὶ ἄσκοπον γὰρ διηγηθῆναι πῶς ἀπέκτησα τὰ μέσσα, δι' ὧν κατὰ τὸ φθινόπωρον ἦδη τοῦ βίου μου ἠδυνήθηνα γὰρ διεξαγάγω τὰ μεγάλα σχέδια, ἄτινα ὡς μικρὸς πτωχὸς παῖς διεχάραξα ἐν τῇ διανοίᾳ μου. Ἐλπίζω μάλιστα ὅτι τὸ εἶδος καὶ ὁ τρόπος, καθ' ὃν διέθεσα τὰ μέσσα ταῦτα, θέλουσιν ἐπιτηρηθῆναι ὑπὸ πάντων, καὶ ὅτι καὶ ἡ ἱστορία τοῦ βίου μου θέλει συντελέσει πως εἰς τὸ μέλλον, ὅπως διαδώσῃ εἰς τοὺς λογίους ὅλων τῶν ἐθνῶν τὴν ἀγάπην πρὸς τὰς μεγάλας ἐκείνας καὶ λαμπρὰς προσπαθείας, αἵτινες, ὅπως μὲ διεφύλαξαν ἐν μέσῳ τῶν ποικίλων καὶ σκληρῶν δοκιμασιῶν, οὕτω θέλουσιν εὐφράνει καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἡμερῶν μου.

Ἐγεννήθητι τῇ 6 Ἰανουαρίου 1822 ἐν τῷ πολυχνίῳ Νέχ-Βουκόβη τοῦ Σχουερίνου Μεκλεμβούργου, ἔνθα ὁ πατὴρ μου Ἐρνέστος Σχλίεμαν ἦτο διαμαρτυρούμενος ἰεροκῆρυξ, καὶ ὀπόθεν ἐκλήθη κατὰ τὸ ἔτος 1823 ἐπίσης ὡς ἰεροκῆρυξ εἰς Ἀγκερσχάγεν, χωρίον ἀνήκον εἰς τὸ αὐτὸ δουκάτον, κείμενον δὲ μεταξὺ Waren καὶ Penzlin. Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ διήγαγον τὰ ἐπόμενα 8

ἔτη, καθ' ἃ ἡ ἔμφυτος κλίσις μου πρὸς τὰ μυστηριώδη καὶ θαυμάσια ἀνεπρέχθη εἰς ἀληθῆς πάθος ἕνεκα τῶν ὑπερφυῶν πραγμάτων, ἅτινα περιεῖχε τὸ χωρίον ἐκεῖνο. Διότι ἐλέγετο, ὅτι ἐν τῷ κήπῳ τῆς οἰκίας μας «ἐπλανᾶτο» τὸ πνεῦμα τοῦ προκατόχου τοῦ πατρὸς μου, τοῦ ἱερέως τῆς Ῥουσσδόρφης, καὶ ὅτι ἀπὸ μικρῶν τοῦ ἔλους, ἀκριβῶς ὄπισθεν τοῦ κήπου τούτου εὐρίσκόμενον, ἀνήρχετο περὶ τὸ μεσονύκτιον τὸ φάντασμα γυναικὸς παρθένου φερούσης ἀργυρῶν φιάλιον. Πλὴν τούτων, περὶ τὸ χωρίον εὐρίσκειτο λόφος τις μικρὸς, κυκλούμενος ὑπὸ τάφου, ἵσως προϊστορικῆς ἐποχῆς ἐκ τῶν καλουμένων οὐνικῶν τάφων, ἐν ᾧ γηραιὸς ληστής ἱππότης εἶχε θάψει κατὰ τὴν παράδοσιν τὸ ἀγαπητὸν αὐτοῦ παιδίον ἐν χρυσοῦ λίκνῳ, καὶ μυθῶδεις θησαυροὶ πιθανῶς ἐνεκλείοντο παρὰ τὰ ερείπια παλαιοῦ τινος στρογγύλου πύργου ἐν τῷ κήπῳ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ κτήματος. Τόσῳ δὲ σταθερὰ ἦτον ἡ πίστις μου ὑπὲρ τῆς υπάρξεως ὅλων τούτων τῶν θησαυρῶν, ὥστε δσάκις ἤκουον τὸν πατέρα μου παραπνοούμενον διὰ τὰς χρηματικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας, ἠρώτων αὐτὸν μετ' ἀπορίας διατί δὲν ἐλάμβανε τὴν ἀργυρᾶν φιάλην, ἣ δὲν ἀνέσκαπτε πρὸς εὐρεσίαν τοῦ λίκνου, ἵνα κατασταθῇ πλούσιος. Ἀλλὰ καὶ ἕτερος πύργος μεσαιωνικὸς ὑπῆρχεν ἐν Ἀγκερσχάγεν. Εἶχε δὲ οὗτος, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὄδου κρυφίας ἐντὸς τῶν ἐξ πόδας ἰσχυρῶν αὐτοῦ τοίχων καὶ ὑπόγειον ὄδον, μήκους ἐνὸς πλήρους γερμανικοῦ μιλίου, ἐκβάλλουσαν παρὰ τῷ Speck εἰς τὸν πυθμένα τῆς βαθείας θαλάσσης. Ἐνταῦθα περισφόντο πλῆθος φασμάτων τρομερῶν, μετὰ βίγους δ' ὠμίλου ὄλοι οἱ χωρικοὶ περὶ τῶν φρικτῶν τούτων πραγμάτων. Ὁ πύργος οὗτος κατὰ τὴν παράδοσιν κατακλήθη ποτὲ ὑπὸ τινος ἱππότητος ληστοῦ Henning von Holstein καλουμένου, ὅστις κληθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ Henning Bradenkirl, εἶχεν ἐνοσπεῖρει ἀπανταχοῦ τὸν φόβον, διότι ἐλήστευε καὶ ἐλεηλάτει ἔνθα ἠδύνατο. Ἐνεκα τούτου παραργίσθη ποτὲ οὐκ ὀλίγον, ὅταν ὁ δούξ τοῦ Μεκλεμβούργου ἔδωκε διαβατήριον εἰς ἔμπορον τινα, ὅστις ἔπρεπε γὰρ διελθῆναι διὰ τοῦ πύργου του, καὶ οὕτως ὑπερήσπισεν αὐτὸν κατὰ τῆς βιαίας τοῦ ἱππότητος ἐπιθέσεως. Ὅπως δὲ ὁ ληστὴς ἐκδικηθῆ διὰ τοῦτο τὸν δούκα, προσεκάλεσεν αὐτὸν ὑποκριτικῶς εἰς συμπόσιον ἐν τῷ πύργῳ του. Ὁ δούξ ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν καὶ κατὰ τὴν ὠρισμένην